

POSTANOWIENIE

Dnia 23 września 2014 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Agnieszka Piotrowska

w sprawie z powództwa [...] Banku [...] w K.
przeciwko Województwu [...]
z udziałem interwenienta ubocznego G. [...] S.A. w W.
o zapłatę,
na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej w dniu 23 września 2014 r.,
na skutek skargi kasacyjnej strony powodowej
od wyroku Sądu Apelacyjnego w [...]
z dnia 15 listopada 2013 r., sygn. akt I ACa [...],

- 1. odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania;**
- 2. zasądza od powoda na rzecz pozwanego koszty postępowania kasacyjnego w kwocie 3.600 (trzy tysiące sześćset) złotych**
- 3. zasądza od powoda na rzecz interwenienta ubocznego koszty postępowania kasacyjnego w kwocie 3.600 (trzy tysiące sześćset) złotych.**

UZASADNIENIE

W związku ze skargą kasacyjną powoda [...] Banku [...] w K. od wyroku Sądu Apelacyjnego w [...] z 15 listopada 2013 r. zmieniającego wyrok Sądu Okręgowego poprzez oddalenie powództwa w sprawie przeciwko Województwu [...] przy udziale interwenienta ubocznego G. [...] S.A. w W. o zapłatę podnieść należy, co następuje:

Skarga kasacyjna jest nadzwyczajnym środkiem zaskarżenia przysługującym od prawomocnych orzeczeń sądu drugiej instancji silnie nacechowanym pierwiastkiem publicznoprawnym, a jej rolą nie jest korygowanie wszelkich orzeczeń sądowych zawierających ewentualne uchybienia, ponieważ tę funkcję realizują zwyczajne środki zaskarżenia i skarga o wznowienie postępowania. Skarga kasacyjna służy ochronie interesu publicznego przez zapewnienie jednolitości wykładni i stosowania prawa, wkład Sądu Najwyższego w rozwój jurysprudencji i prawa pozytywnego oraz eliminowanie orzeczeń wydanych w postępowaniu nieważnym lub oczywiście niezgodnych z prawem. Taka konstrukcja i rola skargi kasacyjnej powoduje konieczność poddania jej kontroli wstępnej pod kątem spełniania kryteriów kwalifikujących do przedstawienia skargi Sądowi Najwyższemu w celu merytorycznego rozpoznania.

Stosownie do 398⁹ § 1 k.p.c., Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania w razie wykazania przez stronę, że w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, zachodzi nieważność postępowania lub skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona.

Wniosek o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania skarżący [...] Bank [...] oparł na istnieniu potrzeby wykładni przepisów prawnych, budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów.

Powołanie się na tę przesłankę wymaga wykazania, że określony przepis prawa nie doczekał się jeszcze wykładni mimo, że budzi poważne kontrowersje, bądź też jego niejednolita interpretacja prowadzi do wydawania przez sądy odmiennych rozstrzygnięć w sprawach o identycznym lub zbliżonym stanie faktycznym, w tym drugim przypadku przytoczyć należy przykłady takich orzeczeń i wykazać istniejące między nimi rozbieżności (por. nie publikowane postanowienia

SN z dn. 24 października 2012, I PK 144/12, z dnia 13 czerwca 2008 roku, III CSK 104/08, z dnia 28 marca 2007 roku, II CSK 84/07, z dnia 12 grudnia 2008 roku, II PK 220/08). Z wniosku skarżącego o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania wynika, że zachodzi, jego zdaniem, potrzeba dokonania przez Sąd Najwyższy wykładni art. 510 § 2 k.c. w związku z art. 101 ust. 1 ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 roku - Prawo bankowe (Dz.U.2012.1376 j.t.). Jednakże uzasadnienie tego wniosku nie spełnia wskazywanych wielokrotnie w orzecznictwie wymogów należytego umotywowania tej przesłanki przedsądu. Stosownie do tych wymogów skarżącego obarcza ciężar przedstawienia wyodrębnionej i pogłębionej argumentacji prawnej wyszczególniającej dostrzegane przez stronę poważne i wymagające autorytatywnej wypowiedzi Sądu Najwyższego wątpliwości odnoszące się do wykładni wskazanej przez skarżącego normy prawa materialnego i dotychczas w judykaturze nie rozwiązane, a także własnej propozycji interpretacyjnej (por. niepublikowane postanowienia SN z dnia 8 lipca 2009 roku, I CSK 111/09, z dnia 12 grudnia 2008 roku, II PK 220/08), czego w rozpatrywanej skardze zabrakło. Skarżący w części skargi służącej uzasadnieniu wniosku o jej przyjęcie do rozpoznania (strona 12-13) przytoczył bowiem jedynie oderwane tezy orzeczeń Sądu Najwyższego oraz tezy publikacji wskazanych w skardze z imienia i nazwiska autorów (bez pełnego tytułu i miejsca publikacji tych materiałów) dotyczące przelewu wierzytelności na zabezpieczenie (co już oznacza istnienie w tej kwestii określonego dorobku orzeczniczego Sądu Najwyższego), ale te cytaty nie układają się w jakikolwiek spójny wywód prawny skarżącego obrazujący wątpliwości skarżącego co do wykładni wskazanych wyżej przepisów, nie dają też jasnego obrazu stanowiska skarżącego w tej kwestii w powiązaniu z ocenami i poglądami prawnymi Sądu Apelacyjnego zaprezentowanymi w uzasadnieniu zaskarżonego orzeczenia.

Mając na uwadze, że skarga kasacyjna jest nadzwyczajnym środkiem prawnym służącym kontroli zgodności z prawem prawomocnych orzeczeń, który sporządzony być musi z zachowaniem najwyższych wymogów profesjonalizmu, czemu służy przymus adwokacko - radcowski, stwierdzić należy, że skarżący nie wykazał istnienia powoływanej przez siebie przesłanki uzasadniającej przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania, w związku z czym na podstawie art. 398⁹ § 2

k.p.c. orzeczono jak w sentencji. O kosztach postępowania kasacyjnego na rzecz pozwanego oraz interwenienta ubocznego, którzy wnieśli w ustawowym terminie odpowiedzi na skargę kasacyjną, orzeczono na podstawie art. 98 i art. 99 w związku z art. 108 w związku z art. 398²¹ i 391 § 1 k.p.c.

[aw]